

dávám před pusou, jak popadám dech, ale už je pozdě. Spolužačky náhle pátrají pohledem po zemi, jako bych způsobil největší faux pas, a to jsem se přitom jenom zakuckal. Chci vstát, abych to nějak vyřešil, ale situace se naneštěstí podivně, až fantasticky vystupňuje. Zrudnu, jak se mi krev nahrne do hlavy. Udělá se mi psychicky nevolno, spustí se ve mně vnitřní zmatek, jako by mi to všechno najednou došlo...

***

Abych to všechno až sem mohl ve zkratce vyložit, musím se vrátit do doby, kdy mi bylo dvacet. Kontinuita mého života se převala už v zimě, když mě vyhodili ze školy kvůli nepovedené zkoušce, a od té doby se snažím chytit jeho povlávající konec. Pracoval jsem, nebo si spíš přivydělával jako kustod, postával jako obvykle u otevřeného okna a koukal do zámecké zahrady, kde se srocoval hlouček skandinávských turistů. Byl jsem unavený z předešlého večera (to ostatně tak dvakrát týdně) a pozoroval je s mírným zklamáním, že mají po ránu tolik chuti do života. Familiárně se mezi sebou baví, svetry přehozené přes ramena, jako by si dali sraz před tenisovým utkáním.

Občas se s ostatními brigádníky prostřídáme, jinak tu celou dobu není co dělat. Kolem mě procházejí další turisté, průvody puberťáků se sluchátky v uších. Jeden starší manželský pár v expozici svačí. Napomenu je, že je na výstavě zakázáno jíst, ženská se mě snaží uchlácholit (— Nebojte, nebojte...): ještě si v rychlosti kousne dvakrát do chleba, než zandá olysálý papír zpátky do kabelky. Pak zvony nad Prahou odbíjejí poledne. Ve vedlejší místnosti postává plastelínová modelka, kterou jsem zahlédl v ranním hloučku brigádníků, alespoň si to myslím. Představuju si, jak se prochází po salonku a podél

zad jí ubíhají pečlivě sčesané vlasy, ačkoliv ráno u vchodu působil jako vzácný obraz, který přehlídí toho, kdo se na něj dívá. Hotová Mona Lisa. Po kratší úvaze se rozhodnu vedle nakouknout, ale není tam. Pohledem zavádím o drobnou holku ve vlněném svetru, která zrovna byla na cestě ke dveřím. Zaraženě se zastaví a hledí na mě velkýma očima, které jako by se právě splášily. — To seš ty, řeknu napůl zklamaně a zůstanu na zápraží, jako bych nevěděl, jestli můžu dál.

Holka otevře pusou ještě víc, jako by chtěla něco říct, ale pak si to raději rozmyslí. Snažím se nastalou situaci zamluvit, a tak plácnu něco o tom, že se ve zdech muzea furt drží zima, přestože venku už je prakticky jaro. — No, je krásně, řekne nejistě. Pokývám hlavou. — Skoro jako na procházku. Konverzace tím ale zdaleka nekončí: představí se mi jako Markéta. Chvilí stojíme každý z jedné strany masivních dveří a snažíme se uhýbat kolemjdoucím návštěvníkům. Povídáme si, jako bychom společně otevřeli kufřík vzpomínek. Ke svému překvapení zjišťuju, že se s ní dokážu bavit o všem, co ji právě zajímá (a že toho není málo: učila se na klavír Goldbergovy variace, chodila na Znouzectnost, když se přihlásila na gympl do Prahy...), dokud nás nepřijde vyzvednout služebně nejstarší kustod, že bychom měli jít odevzdat klíčenky, protože muzeum už opravdu zavírá.

Loudáme se z kina podél prašné silnice a probíráme Bertolucciho Poslední tango v Paříži. Dojdeme postupně až k ní, do bytu, v němž žije od svých patnácti. Pozve mě dál, abych se neostýchal. Posadím se do pokoje na matraci — gauč tam vlastně nemá, jen jednu klavírní stoličku — a rozhlížím se po jejím nezávislém životě. Zapne počítač, aby pustila nějakou hudbu, a dojde postavit na čaj. — Tara Fuki, hlásím po prvních tazích smyčcem. — No jo..., houkne na mě z kuchyňky